

selskabs Bestyrelse og Generalforsamling ville gjøre, maa det ogsaa være mig tilladt at udtale min Overbeviisning derom. Jeg er overbevist, at det sjællandske Jernbaneselskabs Bestyrelse, naar man vedtager dette Endringsforslag og paa Grundlag deraf vil forhandle med Selskabet om at lægge en Bane fra Roeskilde om ad Rjøge til Næstved og derafra mod Syd, vil fraraade Selskabets Generalforsamling at gaae ind paa et saadant Forslag. Dette er min Overbeviisning, fordi jeg, som en Deel af Bestyrelsen, ikke vilde tilraade Actionairerne at gaae ind paa et Forslag, som efter al Sandsynlighed vilde bringe dem Tab i den største Deel af de Aar, i hvilke Selskabet endnu vil eksistere. Dersom Selskabet havde en Existent af 90 Aar tilbage, vilde jeg maastee tage i Betænkning, bestemt at fraraade et saadant Forslag, idet muligviis en Udvikling i Fremtiden, som Ingen kunde overse, vilde kunne bringe et Bederlag for det Tab, der er vist i de første Aar. Men da Selskabet efter al Rimelighed kun har faa Aar tilbage at leve i, stiller Sagen sig ganske anderledes. Nu, da man har faaet Smag paa Statsdrift, tør jeg med fuldkommen Visshed sige, at Selskabet kun vil komme til at leve i de 14 Aar, der endnu ere det siktre. Deraf vilde de 5 Aar gaae bort til Udførelsen af Arbejderne til en saadan Jernbaane. I de andre 9 Aar skulde Selskabet faa opoffre sit Overskud — 60,000 Rb. om Aaret —, og endda blive Regjeringen Penge skyldig. Det er vist, at en Bane over Rjøge — jeg skal ikke holde mig til Andet, end til den ærebe Endringsforslagsstillers egne Ord — vilde forøge Anlægskapitalen med, efter hans egen Angivelse, 1 Million, hvilket er 40,000 Rb. i Rente, og at Driftsomkostningerne ved en saadan Bane vilde sige, jeg vil ikke sige med 104,000 Rb., omendstjondt en saadan Beregning alt har foreligget, men kun med 40,000 Rb.; men det vil være indlysende, at en forøget Udgift af 80,000 Rb. aarligt udover den Plan, som Selskabets Bestyrelse har troet at kunne foreslaae, ikke

vilde kunne dækkes ved en forøget Indtægt udover, hvad denne vilde blive, naar den anden af Bestyrelsen foreslaaede Plan fulgtes. Altsaa vilde de 60,000 Rb., som Selskabet nu har i aarligt Overskud, idetmindste i ikke faa Aar gaae med. Men hvad skulde da bevæge Bestyrelsen til at tilraade Selskabet at gaae ind paa en saadan Plan? Selv om den stærke Smag for Statsdrift maatte tabe sig ligesaa hurtigt, som den er opstaaet, vil det dog ikke kunne nægtes, at Regjeringen vil være i høi Grad opfordret til at udløse det sjællandske Selskab, saasnart det virkelig kan bringe den Fordeel. Selskabet vilde altsaa være stillet mellem de to Alternativer: foreløbigt at renoncere paa sit Driftsoverskud i ikke faa Aar af sin Existent, eller at maatte finde sig i at blive udløst af Regjeringen, saasnart det kunde betale sig for den. At vedtage dette Endringsforslag er paa Grund heraf for mig ikke at styde Sagen ud i det Uvisse, men at komme til noget ganske Best, nemlig at det sjællandske Jernbaneselskab ikke vil indlade sig paa hele denne Sag. Efterat have udtalt dette som min Overbeviisning, skal jeg dog endnu, med al Agtelse for den foregaaende Talers Indsigt i Jernbanedrift, gjøre opmærksom paa Noget, der var mig uforklarligt i hans Foredrag, og det var, at han antog, at Roeskilde vilde være det rette Knappepunkt for hele Jernbanen. Han sagde, at det var unægteligt, at en Bane, som udgik fra Ringsted, vilde blive til større Fordeel for de sydlige Egne, men at den Bane, der skulde gaae til Holbæk og Kallundborg, utvivlsomt vilde blive billigst og hensigtsmæssigst, naar den førtes ud fra Roeskilde istedetfor fra Ringsted. Jeg troer nu for det Første, at han har Ret deri, at det skulde være utvivlsomt, at det vilde være rigtigere at føre en Bane til Kallundborg ud fra Roeskilde istedetfor fra Ringsted; men, selv indrømmet, at det idetmindste er tvivlsomt, hvorvidt det Modsatte vilde være at foretrække, saa maa jeg dog spørge, om der da ikke er endnu en anden Bane at tage Hensyn til, og